

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Erlinde Stephanus

Geboortedatum: 2 mei 1962

Geboorteplaats: Amstelveen

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Als huiskamerassistente werk ik in een verpleeghuis. Werk dat ik met veel liefde, plezier en passie doe. Het werken met dementerende ouderen die in hun laatste levensfase zijn aangekomen is een dankbaar beroep. Het vergt veel geduld, iets wat ik normaliter niet heb. En inlevingsvermogen. Veel inlevingsvermogen. Mijn eigen moeder, bij wie Alzheimer was geconstateerd, was onder begeleiding van haar huisarts al uit het leven gestapt. Doodsbang in een verpleeghuis te eindigen. Een dappere beslissing waar wij als haar kinderen 100% achter stonden.

Dat niet iedereen tot dit besluit komt, kan ik me voorstellen. Zoals bijvoorbeeld mevrouw X. Een liefdevolle vrolijke vrouw, die ondanks haar mate van dementie toch een heel prettig bestaan had in het fijne verpleeghuis waar ik werk. Mede door haar drie kinderen die veelvuldig bij haar op bezoek kwamen. Haar dochter kwam trouw in de avonduren en ze hadden het heel gezellig samen. Als ik wel eens binnenkwam in haar eigen kamer om haar gesneden broodjes zonder korstjes en thee te brengen, zag ik haar zitten in haar eigen luie stoel. Onder de schemerlamp zat ze dan te haken. Pannelappen van groene katoen. De televisie stond aan en keek naar actualiteitenprogramma's. Het was een vrolijke, positieve, lieve vrouw, die van zingen hield en kleurboeken inkleurde en die haar maaltijden fileerde met chirurgische precisie.

Door het liefdevolle personeel werd ze uitermate goed behandeld, evenals alle andere bewoners. Dementie verloopt bij eenieder anders. Sommigen zijn nog best helder van geest, hebben hun humor behouden, terwijl anderen opgesloten zitten in hun verwarde geest en oude lijf. In januari 2021 zouden alle bewoners hun coronaprikjes krijgen, mits familie daar mee had ingestemd. Doch er kwam een kink in de kabel. De koelkast was stuk gegaan en alle 'vaccins' werden weggegooid. Ik was blij, want had al een jaar lang gehoord en gelezen dat het niet om een vaccin ging, maar er genocide zou plaatsvinden op de zwakkeren van de samenleving. Natuurlijk deelde ik deze informatie met mijn leidinggevende. Mij werd meerdere malen verteld dat men zich aan de richtlijnen hield van de overheid. Er werd mij gevraagd mijn mond hier over te houden tegen collega's die zich eventueel ook wilde laten prikken.

Ik heb hen gewaarschuwd, iets wat me niet in dank werd afgenomen. Hierdoor werd ik een vreemde eend in de bijt. Binnen korte tijd werd een nieuwe vracht aan coronaprikjes geleverd in het tehuis. Na de eerste prik merkte ik al grote achteruitgang op bij alle bewoners. Maar bij de tweede nog meer, en nu viel het zelfs mijn collega's op. Bewoners die nog enigszins zelfstandig waren, waren nu de weg compleet kwijt. Zo ook mevrouw X, die ineens erg boos uitviel tegen haar dochter, die huilend het pand verliet. Even later werd er toen ik vrij was corona geconstateerd bij twee van onze bewoners, waaronder mevrouw X. Ze was echt heel erg ziek, had hoge koorts en wilde niet eten. Drinken ging ook moeilijk, dus stelde ik voor het drinken in te dikken zodat het opgelepeld zou kunnen worden. Dat hebben ze gedaan tot ook dat niet meer ging. Mevrouw X is overleden. Door corona. Voor mij staat vast dat het komt door de coronaprik die ik weiger een vaccin te noemen. Ik hou mijn hart vast voor onze overige bewoners, want na de prikken is er een grote verandering opgetreden en zijn ze achteruit gehold.

Zo ook één van onze meest zelfstandige bewoonsters van onze huiskamer. Een dag na de tweede prik werd ze ondersteund door twee verpleegsters de huiskamer binnen gebracht. Haar benen schokten als onwillige elastiekjes achter de rollator. Haar angstige blik trof de mijne. De verpleging had haar op de grond aangetroffen, naast haar bed. Ze had niet kunnen lopen en was erg verward. Gauw werd ze op haar stoel gezet en gaf ik haar een kopje thee en een glas karnemelk zoals elke morgen. Haar broodjes zou ze zelf kunnen smeren. Toen ik voor een andere bewoonster aan dezelfde tafel haar brood smeerde, hoorde ik het gekras van een mes op een bord. Het ging door merg en been. Ik keek op en zag onze anders zo zelfstandige bewoonster haar bordje besmeren met boter. Vergeten een broodje er op te doen. Ze zag dat ik keek en meteen verontschuldigde ze zich. Dit had ze nog nooit gedaan, zei ze zacht, en ze had geen idee wat haar mankeerde. Ik wel. Mijn hart huilde. En nog meer toen ik klaar was met het smeren van de broodjes voor haar buurvrouw die naast haar zat. Zij vloekte hardgrondig, iets wat ik niet van haar kende. Ze riep uit dat ze niet wist hoe te eten. Aangezien ze slechtiende is, ging ik er van uit dat ze niet kon zien dat ik haar broodjes al had gesmeerd. Ik vertelde haar geduldig dat ik haar boterhammen al had gesmeerd en deze op haar bord met rode rand lagen. Echter, ze bleef schreeuwen dat ze zo toch echt niet kon eten. Het werd me ineens duidelijk dat ze niet meer wist haar broodjes op de tast te pakken. Ik stond op en ging bij haar zitten. Pakte een kwart stukje brood en gaf het haar in handen. Ook hier wist ze geen raad mee en bleef roepen dat ze zo toch echt niet eten kon. Het duurde even eer ik door had dat ze niet meer wist hoe ze haar boterhammen naar haar mond kreeg. Ik heb haar geholpen met eten tot ze alles op had. Maar ze bleef verongelijkt.

Sinds de prikken zijn de bewoners moe en afwezig en zijn de dementerende klachten flink toegenomen. Volgens sommige collega's is dit te wijten aan het weer. Bijzonder toch dat overduidelijke klachten en veranderingen worden toegeschreven aan het weer. Ik snap best dat seizoenwisselingen kunnen bijdragen aan wisselende stemmingen, maar ik heb met eigen ogen gezien dat de enorme veranderingen optraden na de prik. Overigens zag ik dat ook in lichtere mate na de grieprik in het najaar, waarna twee bewoonsters ziek werden, waarvan één met serieuze hartklachten en hoge bloeddruk. Gelukkig; ze zijn er nog. Maar ik kan je wel vertellen dat ik met angst en beven naar mijn werk rij, hopende dat het goed gaat met de mensen voor wie ik zorg.

Ik kom hier mee naar buiten. Doodeng. Met misschien mijn ontslag tot gevolg. Het zou niet de eerste keer zijn binnen het kader van corona. Werd elders mijn jaarcontract bij een verpleegtehuis niet verlengd omdat ik met naam en foto in een noordelijke krant stond tijdens een demonstratie tegen coronamaatregelen. Op mijn buik hing een bord met de tekst: Geen verplichte vaccinatie!! Toch vind ik dat ik mijn steentje moet bijdragen aan een betere wereld. Ik vind dat we moeten opkomen voor de zwakkeren in de samenleving, iets wat ik mijn leven lang heb gedaan. Ik kies voor vrijheid van meningsuiting en spreek vanuit mijn hart. De angst van mijn ratio probeer ik los te laten en hoop dat meer mensen 'uit de school zullen klappen' en hun ervaringen willen delen met de rest van de wereld, zodat we meer inzicht krijgen in wat er werkelijk speelt.

Leiderdorp
22 mei 2021

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Erlinde Stephanus

.....

Drs. Pieter Kuit